

Księga Daniela – numer dziewięćdziesiąty dziewiąty

Czasy ostateczne i sąd Boży: odsłanianie proroczych wglądów

Jeff Pippenger

2024-02-29

"Dni ostateczne" oznaczają zapowiedź otwarcia sądu w ruchu pierwszego anioła, a w ruchu trzeciego anioła ogłaszane jest zakończenie sądu. W "dniach ostatecznych" lud Boży był i jest powoływany, aby ogłaszać sąd Boży, lecz aby być posłańcem Bożego sądu, musisz rozumieć sąd. Podstawową cechą adwentyzmu laodycejskiego, zarówno wśród ludzi uczonych, jak i nieuczonych, jest to, że nie znają sądu Bożego. Wszyscy prorocy w większym stopniu odnoszą się do dni ostatecznych niż do czasów, w których żyli.

"Każdy ze starożytnych proroków mówił mniej z myślą o swoim czasie niż o naszym, tak że ich prorocтва pozostają dla nas aktualne. 'A wszystko to przydarzyło się im jako przykłady; i zostało spisane ku naszemu napomnieniu, na których przyszedł koniec świata.' 1 List do Koryntian 10:11." Wybrane poselstwa, księga 3, 338.

Wszyscy prorocy są zgodni, więc wszystkie ich prorocтва przedstawiają ten sam obraz, a ten obraz dotyczy dni ostatecznych, które są dniami sądu.

A duchy proroków są poddane prorokom. Albowiem Bóg nie jest sprawcą zamieszania, lecz pokoju, jak we wszystkich zborach świętych. 1 List do Koryntian 14:32, 33.

Jerozolima w wizji Ezechiela, która zaczyna się w rozdziale ósmym, to Kościół Boży, którym w dniach ostatecznych jest laodycejski Kościół Adwentyków Dnia Siódmego. Rozdziały ósmy i dziewiąty Księgi Ezechiela wskazują na dwie klasy czcicieli w zakończeniu sądu nad domem Bożym. Jedną klasę przedstawiają dwudziestu pięciu starców oddających pokłon słońcu, natomiast ci, którzy wzdychają i płaczą z powodu obrzydliwości popełnianych w kościele i w kraju, otrzymują pieczęć Bożą. W rozdziale jedenastym wizja Ezechiela kontynuuje przedstawienie kary dla dwudziestu pięciu starców, którzy oddają pokłon słońcu.

Potem Duch uniósł mnie i zaprowadził do wschodniej bramy domu Pana, zwróconej ku wschodowi; a oto u wejścia do bramy dwudziestu pięciu mężów; wśród nich ujrzałem Jaazanasza, syna Azura, i Pelatiasza, syna Benajasza, książąt ludu. I rzekł do mnie: Synu człowieczy, to są mężowie, którzy knują zło i udzielają niegodziwej rady w tym mieście, którzy mówią: Nie jest blisko; budujmy domy! To miasto jest kotłem, a my jesteśmy mięsem. Przeto prorokuj przeciwko nim, prorokuj, synu człowieczy. I zstąpił na mnie Duch Pana i rzekł do mnie: Mów: Tak mówi Pan: Tak powiedzieliście, domu Izraela; bo znam myśli, które wstępują wam do serca, każdą z nich. Pomnożyliście liczbę zabitych w tym mieście i napełniliście jego ulice poległymi. Dlatego tak mówi Pan Bóg: Wasi zabici, których położyliście w jego środku, oni są mięsem, a to miasto jest kotłem; lecz was wyprowadzę z jego środka. Miecz się baliście; toteż sprowadzę na was miecz, mówi Pan Bóg. I wyprowadzę

was z jego środka, i wydam was w ręce obcych, i wymierzę wśród was sądy. Ezechiel 11:1-9.

Jerozolima jest określona jako „kocioł”, a lud w Jerozolimie to „mięso”, które gotuje się w kotle, czyli garnku. Sąd nad bezbożnymi, dokonany przez aniołów z narzędziami zagłady w rękach, w czasie pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy (gdyż Siostra White mówi, że pieczętowanie z dziewiątego rozdziału Księgi Ezechiela jest tym samym, co pieczętowanie z siódmego rozdziału Apokalipsy), obejmuje prawdę, że bezbożni zostają usunięci z Jerozolimy. Gdy wkrótce nadejdzie ustawa niedzielna, duchowa Jerozolima zostanie oczyszczona i wywyższona jako sztandar ponad wszystkimi górami.

I stanie się w dniach ostatecznych, że góra domu Pana zostanie ustanowiona na szczycie gór i wyniesiona ponad wzgórze; a wszystkie narody napłyną do niej. I pójdzie wiele ludów, mówiąc: Chodźcie, wstąpmy na górę Pana, do domu Boga Jakuba; a on nauczy nas swoich dróg i będziemy chodzić jego ścieżkami, bo z Syjonu wyjdzie prawo, a słowo Pana z Jerozolimy. Izajasz 2:2, 3.

Oczyszczenie, które dokonuje się w odniesieniu do Jerozolimy w momencie wprowadzenia prawa niedzielnego, polega na usunięciu adwentystów laodycejskich, tak że pozostają jedynie adwentyści filadelfijscy. Wówczas korporacyjna struktura prawna dobiega końca, ponieważ rząd Stanów Zjednoczonych jest podmiotem kontrolującym w porozumieniu prawnym zawartym w 1863 roku, a gdy rząd Stanów Zjednoczonych narzuci w kraju przestrzeganie niedzieli, korporacyjna struktura Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego zostaje albo prawnie rozwiązana, albo też być może jego nazwa zostaje prawnie zmieniona na coś w rodzaju Kościoła Adwentystów Niedzielných.

Gdy bezbożni w Jerozolimie zostają usunięci z kotła przez aniołów zagłady, laodycejski Kościół adwentystyczny się kończy, a ruch filadelfijski staje się duchową Jerozolimą, która zostaje podniesiona jako sztandar. Micheasz zwraca się do starców, których Izajasz nazywa szydrcami, którzy nazywają światłość ciemnością, a ciemność światłością, i poprzez pytanie wskazuje, że starcy powinni byli znać „sąd”. Powinni byli znać czas swego nawiedzenia.

A ja rzekłem: Słuchajcie, proszę was, wy, zwierzchnicy Jakuba, i wy, księżęta domu Izraela: Czyż nie do was należy znać sąd? Wy, którzy nienawidzicie dobra, a miłujecie zło; którzy obdzieracie ich ze skóry i zdejmujecie ciało z ich kości; którzy także jecie ciało mojego ludu, obdzieracie ich ze skóry, łamiecie ich kości i siekacie na kawałki, jak do garnka, jak mięso w kotle. Micheasz 3:1-3.

Bóg zamierzył i wciąż zamierza, aby Jego lud czasów ostatecznych „znał sąd”, a sąd nie jest pojedynczym pojęciem. To historia postępująca, mająca kilka elementów i określone kamienie milowe. Jest to okres proroczy, który rozpoczął się w 1798 roku i trwa aż do końca tysiąclecia. Jest zarówno badawczy, jak i wykonawczy. Dokonuje się nad każdym człowiekiem, który kiedykolwiek żył na ziemi, a także nad aniołami wypędzonymi z nieba. Zrozumienie okresów sądu jest niezbędne dla wiernych Boga w dniach ostatecznych, gdyż odpowiedź na pytanie Micheasza brzmi: „tak, Izrael ma rozumieć sąd”.

Jeremiasz wskazuje, że starcy Jerozolimy w dniach ostatecznych reprezentują kulminację „ustawicznego odstępstwa”, przedstawioną przez cztery pokolenia narastającego buntu,

symbolizowane przez cztery narastające obrzydliwości z ósmego rozdziału Księgi Ezechiela. Jeremiasz stwierdza, że starcy są uwikłani w spirytyzm, gdyż „czczą” „słońce, księżyc i całe wojsko niebieskie”. Wskazuje, że mają „upaść i nie powstać”, ponieważ „odrzucili słowo Pana”. Na podstawie tych cech Jeremiasz stwierdza, że „lud nie zna sądu Pana”.

W owym czasie, mówi Pan, wydobędą kości królów Judy, i kości jego książąt, i kości kapłanów, i kości proroków, i kości mieszkańców Jerozolimy, z ich grobów; i rozłożą je przed słońcem, i księżycem, i całym zastępem niebios, które kochali, którym służyli, za którymi chodzili, których szukali i które czcili; nie będą zebrane ani pogrzebane; będą jak gnój na obliczu ziemi. A śmierć będzie wybrana raczej niż życie przez całą resztę z nich, która pozostanie z tego złego rodu, która pozostaje we wszystkich miejscach, dokąd ich wyгнаłem, mówi Pan Zastępów. Nadto powiesz im: Tak mówi Pan: Czyż upadną i nie powstaną? czyż odwróci się i nie powróci? Dlaczego więc ten lud Jerozolimy cofa się w ustawicznym odstępstwie? Trzyma się mocno oszustwa, nie chce powrócić. Słuchałem i nasłuchiwałem, lecz nie mówili słusznie; nikt nie żałował swojej niegodziwości, mówiąc: Co uczyniłem? Każdy zwrócił się do swojej drogi, jak koń pędzący w bój. Zaiste, bocian na niebie zna swoje wyznaczone czasy, a synogarlica, żuraw i jaskółka przestrzegają czasu swego przybycia; lecz mój lud nie zna sądu Pana. Jak możecie mówić: Jesteśmy mądrzy, a zakon Pana jest z nami? Oto, zaiste, na próżno go uczynili; pióro pisarzy jest na próżno. Mędrcy się zawstydzili, przerazili się i zostali pojmani; oto odrzucili słowo Pana — cóż więc jest w nich mądrości? Jeremiasz 8:1–9.

W piątym rozdziale Jeremiasz określa tych, którzy nie znają sądu Pana, jako „głupich”.

Przebiegajcie w tę i we w tę po ulicach Jerozolimy, i patrzcie teraz, i poznajcie, i szukajcie na jej szerokich placach, czy zdołacie znaleźć człowieka, czy jest ktoś, kto sprawuje sąd, kto szuka prawdy; a wtedy jej przebaczę. A choć mówią: Jako żyje Pan, z pewnością przysięgają fałszywie. O Panie, czyż twoje oczy nie są zwrócone na prawdę? Uderzyłeś ich, lecz nie zasmucili się; pochłonałeś ich, lecz nie chcieli przyjąć karcenia: uczynili swoje oblicza twardszymi niż skała; nie chcieli się nawrócić. Przeto rzekłem: Zaprawdę, ci są ubodzy; są bezrozumni, bo nie znają drogi Pana ani sądu swego Boga. Jeremiasza 5:1-4.

W dniach ostatecznych laodycejscy adwentyści, ci, którzy są przedstawieni jako nieroztropne panny z przypowieści o dziesięciu pannach, którą Siostra White określa jako ukazującą "doświadczenie ludu adwentyistycznego", "nie znają drogi Pana ani sądu swego Boga". W następnym rozdziale Jeremiasz stwierdza, że "droga" Pana to "stare ścieżki", lecz nieroztropni laodycejscy adwentyści odmawiają nimi kroczyć i nie chcą słuchać głosu trąby. "Trąba" jest symbolem sądu, którego, oczywiście, nieroztropni laodycejscy adwentyści nie znają.

Tak mówi Pan: Stańcie na drogach i patrzcie, i pytajcie o dawne ścieżki: gdzie jest dobra droga; idźcie nią, a znajdziecie odpocznienie dla dusz waszych. Lecz oni powiedzieli: Nie pójdziemy nią. Nadto postawiłem nad wami stróżów, mówiąc: Słuchajcie głosu trąby. Lecz oni powiedzieli: Nie będziemy słuchać. Przeto słuchajcie, narody, i poznaj, o zgromadzenie, co jest wśród nich. Słuchaj, ziemio: oto sprowadzę zło na ten lud, owoc ich zamysłów, ponieważ nie słuchali moich słów ani mojego prawa, lecz je odrzucili. Jeremiasz 6:16–19.

„Zło”, które jest sprowadzone na „zgromadzenie”, które odmówiło „posłuchania głosu trąby” i „kroczenia” „dawnymi ścieżkami”, gdzie można by znaleźć „odpocznienie” „późnego deszczu”, następuje, gdy „zgromadzenie” „odrzuca Jego prawo” w czasie wkrótce nadchodzącego prawa niedzielnego.

Potrójne zastosowanie Eliasza wskazuje na dzieło posłańca i ruchu w czasie sądu wykonawczego, który rozpocznie się wraz z wprowadzeniem wkrótce nadchodzącego prawa niedzielnego. Ściśle powiązane z potrójnym zastosowaniem Eliasza jest potrójne zastosowanie posłańca, który przygotowuje drogę dla Posłańca Przymierza. Potrójne zastosowanie posłańca, który przygotowuje drogę, wskazuje na dzieło posłańca i ruchu w czasie sądu śledczego. Posłaniec, który przygotowuje drogę, i Eliasza stanowią ściśle powiązane potrójne zastosowania, podobnie jak potrójne zastosowanie Rzymu jest powiązane z potrójnym zastosowaniem upadku Babilonu, lecz posiadają one istotne różnice związane z sądem Bożym.

Potrójne zastosowania Eliasza oraz potrójne zastosowanie posłańca, który przygotowuje drogę Posłańcowi Przymierza, są powiązane z dwoma odrębnymi dziełami sądu, których dokonuje Bóg, za pośrednictwem Jego wybranego posłańca oraz ruchu, który łączy się z przesłaniem posłańca. Te dwa dzieła są związane z dwoma odrębnymi okresami sądu, chociaż między symbolami zachodzi częściowe nakładanie się.

Dzieło trzeciego i ostatniego Eliasza dotyczy sądu wykonawczego nad potrójnym sojuszem współczesnego Babilonu, natomiast dzieło posłańca przygotowującego drogę dotyczy sądu śledczego i oczyszczenia ludu Bożego. Trzeci rozdział Księgi Malachiasza jest poprzedzony ostatnim wersem rozdziału drugiego.

Znużyliście Pana waszymi słowami. A mówicie: W czymśmy Go znużyli? W tym, że mówicie: Każdy, kto czyni zło, jest w oczach Pana dobry, a w nich ma On upodobanie; albo: Gdzie jest Bóg sądu? Oto Ja posyłam mojego posłańca, a on przygotowuje drogę przede Mną; i nagle przyjdzie do swojej świątyni Pan, którego szukacie, posłaniec przymierza, w którym macie upodobanie: oto przyjdzie — mówi Pan Zastępów. Lecz któż przetrwa dzień Jego przyjscia? I kto się ostoja, gdy się ukaże? Bo jest On jak ogień złotnika i jak ług foluszników. Usiądzie jako ten, który wytapia i oczyszcza srebro; oczyści synów Lewiego i przetopi ich jak złoto i srebro, aby składali Panu ofiarę w sprawiedliwości. Wtedy ofiara Judy i Jerozolimy będzie miła Panu, jak za dawnych dni i jak w latach minionych. Malachiasz 2:17–3:4.

W dniach ostatecznych, według świadectwa Malachiasza, Bóg jest znużony adwentyzmem laodycejskim, który kurczowo trzyma się buntu z 1888 roku. Bunt z 1888 roku został zilustrowany buntem Koracha, Datana i Abirama, a spór doktrynalny buntu Koracha dotyczył tego, czy ci, którzy czynią zło, nadal są sprawiedliwi w oczach Pana.

A Korach, syn Jiszara, syna Kehata, syna Lewiego, oraz Datan i Abiram, synowie Eliaba, i On, syn Peleta, synowie Rubena, zebrali wokół siebie mężów. I powstał przeciw Mojżeszowi wraz z niektórymi spośród synów Izraela: dwustu pięćdziesięcioma naczelnikami zgromadzenia, znanymi w społeczności, mężami sławnymi. Zebrali się razem przeciw Mojżeszowi i przeciw Aaronowi i rzekli do nich: Za wiele bierzecie na siebie, skoro całe zgromadzenie, wszyscy, są

święci, a Pan jest pośród nich; dlaczego więc wynosicie się nad zgromadzenie Pana? Liczb 16:1–3.

W czasach ostatecznych Bóg jest znudzony laodycejskim adwentyzmem, który kurczowo trzyma się buntu z 1957 roku, będącego po prostu przejawem buntu z 1888 roku, ujętego w oficjalnym oświadczeniu. Książka *Questions on Doctrine* usankcjonowała bunt z 1888 roku, który był powtórzeniem buntu Koracha, Datana i Abirama, zgodnie ze świadectwem anioła, który polecił Siostrze White, aby pozostała na konferencji w 1888 roku, by odnotować powtórzenie historii buntu Koracha. Dwustu pięćdziesięciu mężów znamienitych zebrało się wraz z Korachem, Datanem i Abiramem przeciw Mojżeszowi, Bożemu przedstawicielowi, w tym buncie.

Dwudziestu pięciu mężczyzn, oddających pokłon słońcu w ósmym rozdziale Księgi Ezechiela, reprezentuje dziesięcinę, czyli jedną dziesiątą z dwustu pięćdziesięciu mężczyzn, którzy składali kadzidło podczas buntu Koracha, Datana i Abirama; bunt ten był typem przywódców buntu z 1888 roku, którego wymiar doktrynalny został sformalizowany w 1957 roku wraz z opublikowaniem książki *Questions on Doctrine*.

Bunt Koracha, Datana i Abirama odrzucił „wyrok”, jaki wydał Bóg, skazujący ich na błąkanie się po pustyni przez czterdzieści lat. Adwentyzm laodycejski zaczął błąkać się po pustyni Laodycei w 1863 roku, po odrzuceniu poselstwa laodycejskiego, które zostało przedstawione w 1856 roku, co skutkowało wyrokiem dalszej wędrówki po pustyni przez wiele kolejnych lat z powodu ich braku wiary. W buncie z 1888 roku wciąż nie byli skłonni przyjąć poselstwa laodycejskiego, które przynieśli starsi Jones i Waggoner.

Ci, którzy zbuntowali się w 1888 roku, odrzucili nie tylko duchowy autorytet starszych Jonesa i Waggonera, ale także autorytet prorokini Ellen White oraz autorytet Ducha Świętego, gdyż postępowali zgodnie z ideą, że cały zbór jest tak samo święty.

W 1863 roku powrócili, by spożyć posiłek z fałszywym prorokiem z Betelu, i w ten sposób ostatecznie przyjęli definicję zbawienia, reprezentowaną przez bunt Koracha, a następnie oficjalnie usankcjonowali tę fałszywą doktrynę w książce *Questions on Doctrine*. Ta doktryna jest fałszywą definicją „usprawiedliwienia przez wiarę”.

Bunt z 1863 roku był początkiem odrzucenia klejnotów Millera, które znalazły odzwierciedlenie na dwóch tablicach Habakuka. W drugim rozdziale Księgi Habakuka „spór” z pierwszego wersetu ostatecznie wyłania dwie klasy czcicieli, ujawnione na tle ich niezgody co do przesłania, które się opóźniało.

Oto jego dusza, która się wynosi, nie jest w nim prawa; lecz sprawiedliwy z wiary swojej żyć będzie. Habakuk 2:4.

„Wiara” „sprawiedliwego” w „debacie” z drugiego rozdziału Księgi Habakuka była oparta na „widzeniu”, które zostało wyraźnie zapisane na tablicach. W buncie z 1863 roku pierwszy krok, by usunąć to, co było zapisane na tablicach, został dokonany przez tych, którzy nie posiadali już wiary „sprawiedliwego”. Bunt z 1863 roku stanowił pierwsze ziarno buntu, który ostatecznie w 1957 roku usankcjonował fałszywą definicję doktryny usprawiedliwienia przez wiarę.

Będziemy kontynuować to badanie w następnym artykule.

Pan w swoim wielkim miłosierdziu posłał do swego ludu najcenniejsze poselstwo za pośrednictwem starszych Waggonera i Jonesa. Celem tego poselstwa było bardziej wyraźnie przedstawić światu wywyższonego Zbawiciela, ofiarę za grzechy całego świata. Przedstawiało usprawiedliwienie przez wiarę w Poręczyciela; wzywało ludzi do przyjęcia sprawiedliwości Chrystusa, która objawia się w posłuszeństwie wszystkim przykazaniom Bożym. Wielu straciło Jezusa z oczu. Potrzebowali, aby ich wzrok został skierowany na Jego boską osobę, Jego zasługi i Jego niezmienną miłość do rodzaju ludzkiego. W Jego ręce została dana wszelka moc, aby mógł obdarzać ludzi obfitymi darami, udzielając bezcennego daru swej własnej sprawiedliwości bezradnej ludzkiej istocie. To jest poselstwo, które Bóg nakazał przekazać światu. Jest to poselstwo trzeciego anioła, które ma być zwiastowane donośnym głosem i któremu ma towarzyszyć wylanie Jego Ducha w obfitej mierze." Świadectwa dla kaznodziejów, 91.

Prawda na ten czas, poselstwo trzeciego anioła, ma być ogłaszana donośnym głosem, to znaczy z coraz większą mocą, w miarę jak zbliżamy się do wielkiej ostatecznej próby. Materiały z 1888 roku, 1710.

Czas próby jest już u drzwi, gdyż głośny okrzyk trzeciego anioła już się rozpoczął w objawieniu sprawiedliwości Chrystusa, Odkupiciela przebaczącego grzechy. To jest początek światła anioła, którego chwała napelni całą ziemię. Wybrane poselstwa, tom 1, 362.

"Późny deszcz ma spaść na lud Boży. Potężny anioł ma zstąpić z nieba, a cała ziemia ma zostać oświecona jego chwałą." Review and Herald, 21 kwietnia 1891 r.